

BIOLOGIA TREPONEMEI PALLIDUM

S. Longhin, A. Popescu

Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1969

Monografia profesorului dr. Scarlat Longhin, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, în colaborare cu dr. Aristotel Popescu, reprezintă pentru medicină un model de cercetare, înscriindu-se pe linia celor mai înalte valori științifice din literatura noastră de specialitate.

Apărută ca rezultat al unei munci susținute timp de 17 ani, lucrarea impune prin studiile moderne efectuate de autori în această perioadă, atât în cadrul Spitalului militar din București, cât și în unele laboratoare ca „States Seruminstitut“ din Copenhaga, laboratorul Catedrei de igienă de la Lyon și în Institutul Alfred Fournier din Paris.

Densitatea de date cuprinse în cele 17 capitole vizează în completitudinea lor problema biologiei *treponemei pallidum* pornind de la clasificare, morfologie, structură antigenică, ciclul vital și cultivare. De asemenea sînt cercetate cele mai noi aspecte ale maladiei experimentale, ale imunității, alergiei și anticorpogenezii. În referatul nostru, inerent incomplet, vom sublinia în mod deosebit contribuția personală a autorilor în această importantă problemă de cercetare.

De la bun-inceput trebuie să remarcăm că prezența autorilor se impune în toate domeniile de explorare ale biologiei agentului patogen, prin cercetări originale ce aduc lumină în ceea ce privește unele forme atipice ale treponemelor, variabilitatea acestora, diviziunea transversală sau modificările histopatologice în diferitele stadii de evoluție ale bolii. La aceste date se adaugă clasificarea anticorpilor propusă de profesorul Longhin cercetările privind îmbunătățirea testului de imunofluorescență, cercetări privind dozele subcurative de penicilină în apariția formelor atipice sau ale altor antibiotice.

Pornind de la constatarea că iepurele ca animal de experiență reproduce o infecție luetică deosebită de sifilisul din clinica umană, autorii au studiat atât condițiile ce intervin „in vivo“ în multiplicarea, viabilitatea și păstrarea virulenței germenilor, cât și în favorizarea apariției unei boli experimentale

Astfel, în urma cercetărilor întreprinse, dintre toți factorii ce intervin, cel care modifică mai mult biologia *treponemei pallidum* s-a dovedit a fi temperatura tisulară. Pe această linie de idei autorii relevă că temperatura tisulară sub 30° inhibă multiplicarea treponemelor, conservînd în schimb viabilitatea și virulența acestora. Temperatura între 35 și 37° oferă condiții optime multiplicării și păstrării virulenței, fiind propice producerii unei boli experimentale. În schimb temperatura tisulară cu limite între 38 și 42° nu oferă condiții favorabile de dezvoltare și multiplicare a treponemelor, animalele făcînd în „sifilis asimptomatic“ pe cînd temperatura peste 42° inhibă dezvoltarea treponemelor. Scăzînd temperatura mediului ambiant între 0° și 6°, au obținut la iepuri un sifilis comparabil în ansamblu cu cel uman prin generalizarea leziunilor cutaneo-mucoase și prin cointeresări viscerale. Temperatura influențează de asemenea cantitatea anticorpilor serici în mod invers proporțional.

În esență, din cercetările efectuate se pot desprinde concluzii bine fondate privind infecția luetică sub aspectul ei patogen, histopatologic, diagnostic, terapeutic și epidemiologic.

Bogatul material bibliografic menționat (494 de lucrări și monografii) relevă coordonatele înalte de la care au pornit autorii ascendența cercetărilor întreprinse. Această ascendență, așa cum reiese din monografie, reflectă activitatea în acest domeniu de cercetare al școlii medicale românești, ilustrată prin cercetările fructuoase ale unor autori ca: C. Levaditi, Șt. Nicolau, Gh. Năstase, P. Tîrlea, E. Ujváry, M. Anghelescu, G. Nicolau și D. Volosceanu.

dr. O. V. Bușiu

dr. Elisabeta Török
